

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531230992.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

Hiint Thema gaaer nu i mange Variationer giennem alle disse Blade, og forsaavidt er det en Mangel af Fred, der udtaler sig i Suk og Klage. Allerede dette kan være velgiørende. Det er den Ældre gavnligt, stundom ret levende at sættes tilbage i den forrige Strids-Tilstand, 12 og desto mere, dersom Striden *altformeget* er endt - thi ganske skal den ikke endes - dersom de Følelser, hvoraf den fremgik, ere i Begreb med, ikke at ordnes og forklæres, men at uddøe. Og for den Unge er det ofte Undrende og lægende, at han veed, at andre Mennesker have været stædte i den samme Trængsel; han mener ofte, i en Blanding af Hovmod og Mismod, at han ene i Verden er given til Priis for denne Jammer. Det er stedse interessant, at enhver Livets Tilstand træder frem i en tro og levende Skildring; men vistnok bliver Skildringen piinlig, dersom det kun er en forstyrret Tilværelse, som stunder til Undergang, der skildres. Men Udgiveren mener med Rette (see Fortalen), at det, der gaaer igjennem disse Breve, vil kunne tiene til at fremme den Aandsopreisning og Aandsopklarelse, hvortil vi alle trænge. Og dette er det Mærkværdige, det Sieldnere ved disse Breve: uagtet al Jammer, uagtet den idelig tilbagevendende Klage, stunder den Sjæl, som her udtaler sig - forskiellig fra Werther, om hvis Lidelser Enhver her vil erindres - ikke til Døden, men til Livet; den er knuget, fængslet, piint, men dens indre Kraft er ikke overvunden; vi forvisses ideligen om, at det dog er en dygtig Tilværelse, der vil udvikle sig af denne Forvirring. Hvor meget endog Livet selv her er den Klagende en Byrde, dog er det hans første og sidste Bøn: »lad mig ikke dø e midt i denne Elendighed. Hellere vil jeg, som den evige Vandrer fra Jerusalem, slæbe denne Byrde giennem alle Aarhundreder indtil Herrens Gjenkomst. Først naar det engang kommer til Gjennembrud i mig etc.« (S. 73). Med hvormegen Klarhed siger han ikke sig selv, hvad der mangler ham: »den første af alle Betingelser. Hvor kan et lidenskabeligt, egoistiskt Hjerte være skabende? etc.« (S. 61). Hvor klart erkjender han ikke, at hvad der i det Udvortes fornemmelig fattes ham, er bestemte Pligter som skulle udføres, og med Besværlighed; at dette vilde sysselsætte den ørkesløse Siæl, og tvinge det kielne Hjerte til at dvæle ved andre Gienstande, end sig selv. Snart higer han ud i Krigens Tummel og Farer, snart vil han begrave sig i tørre videnskabelige Arbejder, »læse Hebraisk efter Danzii Grammatik«, snart ønsker han sig i en trællende Arbeidskarls Stilling. »Af Livets Glæder, siger han, begiærer jeg ikke min Andeel, men af Livets Møie og Besværlighed kræver min Siæl den etc.« (S. 107). Denne Higen erkjender den dybere indtrængende Læser snart at være noget 13 Andet, end en Feberdrøm; det er den endnu uforstyrrede Naturs Stræben til Helbredelse, til Livet. Derfor, naar Gabrielis tilsidst iler ud i Verden, til et Øiemeed, da troer man det vel om ham skiøndt man ikke erfarer, hvad han vil - at det ikke er Undergangen, han, som en Daare, iler imøde, men at det er en bestemt Virksomhed, der er opgaaet for ham, og at den Instinct, hvormed han griber den, ikke leder ham. vild.